

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Eloisa James
POTENT PLEASURES

Copyright © 1999 by Eloisa James
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-920-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Moc žudnje

Eloiza Džejms

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Posvećeno
Šeron Kozik i knjižari *Book Rack*, koji su
mi pomogli da napišem ovu knjigu
Hvala vam!

Kent, Engleska; marta 1798. godine

Šarlot je imala nepunih sedamnaest godina kad joj se život, poput blistave dečje kugle, prepolovio na *pre* i *posle*. U onom delu *pre*, ona je živela s Džulijom Brentorton, svojom najdražom drugaricom iz škole. Džulija i ona su zajedno pregurale internat: torturu svakodnevnih časova iz latinskog, muzičkog, plesa, slikarstva i etike, kod čelične ledi Siperstajn. Etika je zapravo bio najneprijatniji čas.

„Džulija!“ Ledi Siperstajn se najednom stvori pored njene klupe. „Prekrsti noge na člancima kad sediš na niskoj sofi.“

„Popni se uz stepenice, Šarlot, ali ovaj put *ne* njiši kukovima! Vrckaš na neprikladan način.“

Ledi Siperstajn je bila užasna žena s velikim poprsjem, koje je štrčalo na njenom telu poput pramca na brodu. Svoje učenice je učila koliko duboko se klanja pred vojvotkinjom, a koliko pred kraljem, kao da će to činiti svakoga dana.

Insistirala je na poštovanju pravila: „Posluga se otpušta kao dete: odlučno, smelo i ravnodušno... Najbolji pokloni za bolesnika zavise od toga gde živi: ako živi na vašem imanju, naredite kuvarici da mu skuva supu i odnesite mu je sami, zajedno s voćem; ako živi na selu, naredite slugama da mu odnesu sveže zaklanu kokošku. I naravno, proverite je li bolest zarazna, pre nego što mu odete u posetu. Najvažnije je pokazati saosećajnost, jer niko nije glup.“

Čas etike je uvek donosio neprijatna ispitivanja. „Džulija! Ako lakej uđe u trpezariju sa vidno otečenom vilicom, kako ćeš reagovati?“

„Poslaću ga kući?“, nesigurno reče Džulija.

Eloiza Džejms

„Ne! Prvo ćeš prikupiti informacije: je li otok posledica bolnog zuba ili pak kavge iz prethodne noći? Ako je ovo drugo, otpustićeš ga. Ako nije? Šta ćeš onda učiniti, Džulija?“

„Pa... poslaću ga lekaru?“, zamuca Džulija.

„Netačno. Obavestićeš batlera da ga razreši dužnosti i držaćeš ga podalje od očiju javnosti. Besmisleno je ugađati posluži.“

Šarloti su časovi slikarstva bili najdraži. Bila je najsrećnija u belom ateljeu, u kom se nalazilo samo dvanaest štafelaja. Učenice su iznova slikale mrtvu prirodu: dve pomorandže, jedan limun; dve breskve, jednu krušku. Šarloti to nije smetalo.

Džuliji jeste. „Dan bundeve!“, zakreštala bi, imitirajući uzbuđeni glas gospođice Frolip, dok bi ova predstavljala najnoviji model mrtve prirode.

Džulija je živela za časove plesa – ne toliko zbog plesa, koliko zbog gospodina Laskija. Bio je to prilično maljav, porodični čovek: robustan i druželjubiv, ali po mišljenju učiteljica nimalo opasan po devojčice. Međutim, Džulija je bila opčinjena njegovom bradom, tumačeći njegov blagi pritisak ruke, dok bi je vodio po balskoj dvorani, kao izraz naklonosti. „Obožavam ga“, šapnula je Šarloti jedne noći.

Šarlot bi se namrštila: „Ne znam, Džulija, nekako mi je... kako da kažem...“ Nije htela priznati da joj je bio nekako običan. Kako je mogla da uvredi Džuliju? Nimalo joj se nisu sviđali Džulijini strasni zaveti ljubavi: valjda neće biti toliko luda da nešto učini, razmišljala je Šarlot. Baš kao ni gospodin Laski... Ali, Džulija je bila tako lepa. Poput zrele breskve: mirisna i meka. Zar bi gospodin Laski...?

Jedna od Šarlotinih guvernanti je imala uvreženo mišljenje o muškarcima: „Oni žele samo jedno, leđi Šarlot!“, govorila bi. „Samo jedno. Zaboraviš li to, upropastićeš se za ceo život!“ Šarlot bi klimnula glavom, pitajući se na šta ova misli.

Šapatom je rekla Džuliji: „Nije baš *tako* zgodan. Jesi li mu videla ispucale kapilare na obrazima?“

„Nisam!“, vrisnu Džulija. „Nema ih.“

„Ima“, uzvratila Šarlot.

„Ti baš sve moraš da vidiš?“, ljutnu se Džulija.

Konačno je stigao raspust i jedna po jedna, devojčice su odlazile kućama, u pratnji svojih imućnih rođaka ili sluškinja: tamo će ih gizdati, udešavati i „kinduriti“, kako je to Džulija volela da kaže. Bilo je to vreme za početak sezone, koja će se za svaku od njih završiti ugovorenim brakom, pozamašnim mirazom i venčanjem.

Kao kćerka vojvode, Šarlot je posebno mažena i pažena, budući da je njen ulazak u visoko društvo morao biti veličanstven. Njena starija sestra

Violeta je predstavljena na balu, priređenom u njenu čast, od glave do pete obučena u bele ljljane.

Ali Šarlot tome nije pridavala naročit značaj. Žudela je, ako se tako može reći, da ostane u belom ateljeu, u kom će slikati jabuke ili (danima kad je pijaca imala bogatiju ponudu) japanske jabuke. Bila je *talentovana*, znala je to, i gospođica Froliip je takođe znala, ali to je bilo sve.

Šarlot je morala da izađe u društvo; Džulija je morala da izađe u društvo; bilo je sve manje vremena za japanske jabuke.

I tako, kad je majka došla po nju u *Školu ledi Šaterton* za mlade dame, Šarlot je bila tužna, nikako uzbuđena. Njena majka je stigla u punoj ratnoj opremi: u raskošnoj, vojvodskoj kočiji, sa četiri lakeja. Vojvotkinja je strepela od razgovora sa osornom ledi Siperstajn, ali ga je ipak obavila. *Sirota mama*, pomisli Šarlot. *Sigurno se potresla.*

Kad je ledi Siperstajn ispratila Šarlot i njenu majku u kočiju, vojvotkinja svojoj kćerki uputi najvojvodskiji osmeh i zaveli se u svilene jastučice. „Šarlot, hvala nebesima da je škola gotova! Više *nikada* ne moram da vidim ledi Siperstajn! U to sam sigurna. Kakva ti je ispala poslednja slika, dušo – pomorandže, beše?“ Adelejd je bila dobra majka koja je volela da prati sva interesovanja svoje dece, iako se to u Šarlotinom slučaju pretvorilo u dugu progresiju voćnih akvarela.

„Nije loša, mama“, uzvratila Šarlot. „Pokazaću ti je kad stignemo kući.“ Šarlot se blago namršti. Majka se prema svim njenim slikama odnosila isto: s poštovanjem, oduševljenjem i bez trunke kritičnosti.

„Odlično“, zadovoljno će Adelejd. „Trebalo bi odmah da je pošaljem u Saksoniju. Lepo napredujemo sa onim hodnikom, mila. Još dve ili tri mrtve prirode i svi zidovi će biti popunjeni!“

Šarlot napravi grimasu. Njene slike su smatrali dekorativnim alatkama, vrstom tapeta. Svaku novu sliku su slali kod najboljeg uramljivača (čuvenog saksonskog), koji bi je stavio u zlatni ram, odabran lično od strane gospodina Saksonija i isporučen nazad u vojvodsku palatu. Tamo bi je pridodali podužem nizu voća (i neobičnog povrća) koje je krasilo poduži hodnik istočnog krila.

„Slušaj, Šarlot“, odlučno nastavi Adelejd. „Moramo da počnemo s pripremama za tvoj bal. Slučajno znam da je ledi Ridlford – Izabelina majka – već zauzela devetnaesti april, koji sam isprva ja planirala za tebe, mila. Zato moramo čim pre da izaberemo datum i objavimo ga. Šta misliš o vikendu posle, dušo?“

Šarlot oćuta, razmišljajući o svojoj poslednjoj slici. Naviknuta na Šarlotina sanjarenja, Adelejd se udubi u planiranja.

Eloiza Džejms

Kad je Šarlot posetila ono što je njen brat Horas zvao voćnjakom (dotični poduži niz slika u istočnom krilu), mogla je da primeti promenu: sati slika-nja pod nadzorom mis Frolip pretvorili su njene bezoblične pomorandže u savršene kugle; dok su otrovno crvene jabuke dobile na realnosti.

Ono na čemu je trenutno radila bila je boja, što se nije postizalo tako lako. Na primer, pomorandže: kad bi sklopila oči, videla bi njihovu jarko-narandžastu boju. Šarlot bi satima mešala žutu, plavu i braon, ali nikako nije dobijala tu zamišljenu nijansu. Tako bojena pomorandža bi imala notu braonkaste na vrhu, sa odbleskom plavičaste: boje koja je mirisale na sunce, toplo more, prave voćnjake umesto dugih hodnika ili belih soba.

Nažalost, Šarlot nije imala vremena za slikanje po dolasku u palatu Kal-verstil na Albemarl skveru, trpeći beskrajne sate krojačkih proba, i dane majčinih planiranja njenog bala.

„Znam!“, uzviknu Adelejd. „Delfinijum!“

Šarlot je zbunjeno pogleda.

„Delfinijum?“, upita ona majku.

„Da, delfinijum! *Tvoje* cveće na balu! Mozgala sam, mozgala... znaš da je Violetin balski cvet bio ljiljan. Morala sam da izbegnem određene boje zbog njenog imena, ali delfinijumi su predivno plavi. Savršeno će se slagati uz tvoju kosu.“

Plavuše su bile u modi: plavuše s loknama i plavim očima, ali Šarlot je imala crnu kosu, očajno pomisli njena majka. Oči su joj bile zelene, a koža tako bleđa – kao da nema ni kapi krvi. Istina, uz malo truda, kosa će joj se ukovrdžati i koža zasijati, ali Šarlot će i dalje biti neupadljiva. Međutim, obrve su joj bile izvijene poput upitnika iznad očiju, zelenih kao duboko more. U stvari, celo njeno lice je ličilo na upitnik: brada je pravila suptilni trougao, koji je jednostavno vodio do njenih očiju i tih lepršavih obrva.

Vojvotkinja uzdahnu. Kad bi se smejala, Šarlot je bila najlepša od njene tri kćeri: stoga će se potruditi da ona na svom prvom balu bude uvek nasmejana.

Šarlot je stajala kao kip na još jednoj u nizu dosadnih, krojačkih proba, sklopljenih očiju i analizirajući boju pomorandži u svojoj glavi. Možda bi mogla da doda malo crvene. Da, počeo je sa jarkocrvenom, koju će postepeno posvetljivati do narandžaste.

„Šarlot!“, povika njena majka. „Gospođica Stjuart pokušava da ti porubi haljinu. Molim te učestvuj malo.“

„Šarlot! Već drugi put te umoljavam da podigneš ruke.“

„Šarlot!“

* * *

Moć žudnje

Probe su konačno završene i poslednje perle su ušivene u Šarlotinu garderobu. Sedamnaest balskih haljina, šivenih po meri najmlađe kćeri vojvode od Kalverstila, visilo je u ormanu; delfinijumi su lepo napredovali, na veliko olakšanje vojvotkinje; deset lakeja je pozajmljeno sa seoskog imanja; balska dvorana je ispolirana do punog sjaja, lusteri su blistali i straža je obavještena o većem kretanju. Kalverstilovi su bili spremni da svoje poslednje dete lansiraju u visoko društvo. Pozivnice su odnesene u najotmenije delove Londona. I prihvaćene su. Vojvotkinja je možda bila uzdržana, ali je bila omiljena, kreativna i imućna. Bal Kalverstilovih nikad dotad nije ignorisan.

I najvažnije od svega, poziv su prihvatili mladi džentlmeni – kicoši, udvarači, pomodari, kockari, kao i bogate neženje – iz svih slojeva londonskog društva. Pronela se vest da je Šarlot lepa (kao što su bile njene dve starije sestre), te da joj je otac spremio bogat miraz. Do bala je ostalo još dve nedelje.

I tako je Šarlot obećala da će posetiti Džuliju na selu. Njena mama nije mnogo brinula.

„Šarlot, ne smeš biti viđena u javnosti, uopšte nije pravi trenutak“, reče Adelejd vedro, gledajući u svoju pomalo odsutnu kćer.

Je li moguće da Šarlot nije istinski zanimalo njeno predstavljanje društvu? Ne, ne, pomisli vojvotkinja: ona voli da priča o svojim haljinama i divno smo se provele birajući svilu. Šarlot je tako *dobra* s bojama! Vojvotkinja je gajila pozitivne simpatije prema svojoj najmlađoj kćerki, koja joj nikad nije priredila neprijatnost ili pak zadala neku muku. Šarlot je bila razumna, smirena i hladnokrvna devojka.

Od Londona do seoskog imanja Brentortonovih putovala je četiri sata vojvodskom kočijom, ali sa samo jednim lakejom. Tamo ju je dočekala Džulija sjajnih očiju. I nju je čekao bal na kom će biti predstavljena, doduše u haljini s manje čipke i bez ijedne ušivene perle, ali jednako ljupkoj. Ali Džulijet je bila zaljubljena do ušiju.

„Čaroban je, Šarlot. Obožavam ga! Ni nalik matorom gospodinu Laskiju. Ovaj je lep, ali baš lep; oduševičeš se – nema ispucale kapilare!“

Šarlot nabra nos.

„Kako to misliš, lep? I o kome je uopšte reč?“, upita ona, primetivši sa strepnjom Džulijin sanjalački pogled.

„Zove se Kristofer“, odgovori Džulija. „Ima sitne kovrdže i... izgleda kao Adonis, zaista, Šarlot.“

„Ali ko je on?“ Šarlot postade sumnjičava. Bilo je nečeg odbojnog u očima njene drugarice, svaki put kada bi skrenula pogled na drugi kraj prostorije.

Eloiza Džejms

„Džulija!“, zapreti Šarlot, odagnavši joj osmeš s lica. Njena drugarica je bila *šašava* kad su u pitanju muškarci. Samo pre neku nedelju je neutešno plakala zato što više neće videti gospodina Laskija, a sada je već uzdisala za drugim.

„Nije me još nijednom zagrlio“, procvile Džulija, „i nikad nećemo plesati zajedno“, zajeca u jastuk. Iako Šarlot nije ni mrdnula prstom, sada se pitala je li u internatu bila previše gruba, stalno ukazujući na zaobljena leđa gospodina Laskija i poredenu kosu na njegovom temenu.

Džulija spusti pogled. „On je božji čovek“, konačno reče, skoro šapatom.

„Molim?“, upita Šarlot, ne shvatajući.

„On je... ovaj, on je sveštenik!“, otkri Džulija.

„Sveštenik? Džulija!“

„Ima plave kovrdže, Šarlot. Izgleda kao... kao sa slike!“ Sada, kada je priznala najgore, zanemarila je Šarlotine skupljene obrve, nabrajajući sveštenikove brojne vrline: mlad, zgodniji od svih, pa čak i od prodavca slatke lavande, koji je ponekad prolazio pored škole i do tog trenutka važio za najzgodnijeg, uprkos emocijama koje je doskora gajila prema gospodinu Laskiju.

„Svideo bi ti se, Šarlot. Zato što je pun vrlina i veoma mršav – znaš da si stalno govorila kako je gospodin Laski punačak. Ovaj je idealan za poziranje.“ Džulija se uspravi, procenjivački zureći u Šarlot.

„Šta misliš o tome... Šarlot, ne možeš stalno da slikaš samo voće. Uostalom, škola se završila! Zašto ne bi naslikala velečasnog?“

„Ti si skroz poludela“, reče Šarlot sa simpatijom. „Neću da slikam mladića kog nikad nisam srela! Zaboga, moja majka bi umrla od šoka.“

„Ali Šarlot, moraš da počneš da razmišljaš o mladićima“, bregnu se Džulija. „Još uvek nisi pokazala interesovanje.“

Sveštenik je zaista bio zgodniji od prodavca lavande, zaključila je Šarlot na nedeljnoj misi. Džulija je toliko piljila u njega da je Šarlot morala dva puta da je bocne laktom, kako bi povila glavu na molitvi. Šarlot ga je takođe posmatrala krajčikom oka. Imao je dugu, crnu mantiju i sjajne, plave kovrdže. Nije izgledao kao sa slike; pre je ličio na statuu – vragolastog boga. Bilo je nečeg uglađenog u vezi s njegovim kovrdžama, dok mu je lice izgledalo obešenjački, zaključila ona. Poput njenog brata Horasa, u vreme kad je izbačen sa Oksforda.

Na izlasku iz crkve, Šarlot vide kako sveštenik namiguje Džuliji i upućuje joj smešak, jedva primetan smešak, dok mu je hladno, prolećno sunce blistalo u kosi. A kad se sa svojom ženom okrenuo da pozdravi dvoje prijatelja, Šarlot vide kako Kristofer krišom dotura Džuliji komadić papira, i kolena joj zaklecaše.

Moć žudnje

Celim putem do kuće, dok je ljubazno ćaskala sa članovima porodice Brentorton, Šarlot je opsedala jedna misao: Džulija je nagrabusila! Ako neko sazna da joj je mladić pisao, nikad neće biti primljena kod Almakovih. Gazdarica to neće odobriti. I nikada se neće udati.

Po povratku u Brentorton Hol, Šarlot uhvati Džuliju podruku i odvuče je na sprat u svoju sobu. Zatim se nasloni na zatvorena vrata i nadvi se nad nju, zapretivši joj rukom.

Džulija je nemo zurila u Šarlotine optuživačke oči i vitku figuru na hrestovim vratima. Džulija je bila neznatno niža i sitnija od nje. Nikada ne bi uspjela da odgurne Šarlot sa vrata. Stoga, ona uzdahnu i stropošta se na krevet, vadeći iz svog poprsja papirić, uvežbanim pokretom koji Šarloti zaledi krv u žilama.

„Ovo nije ništa, Šarlot“, reče. „Baš ništa!“ Potom diže pogled. „Vidiš?“ Mahnu papirićem.

Šarlot ga zgrabi i pročita četiri reči, napisane mastilom, pomalo šiljatim rukopisom: *Stjuart Hol, subota u 9.*

„Blagi bože, Džulija, nećeš valjda da se nađeš s njim? Tajno?“ Šarlot kliznu niz vrata i nemoćno sede na pod, gužvujući svoje podsuknje. „Gde je taj Stjuart Hol?“

„Nije to ništa strašno.“ Džulija se zaverenički nagnu napred. „I nije *randevu* – tako nešto nikad ne bih učinila. U pitanju je bal pod maskama, koji se održava svake subote uveče, i baš sam razgovarala s Kristoferom o tome...“

„S Kristoferom?“

„Dobro, s velečasnim Kolbijem, iako mi se ne sviđa njegovo prezime. Kako god, nije to ništa ozbiljno, Šarlot. Na bal pod maskama dolaze i trgovci i sluge. Kristofer – gospodin Kolbi – kaže da ljudi naše klase nikad ne osete pravi život, posebno ne onakav kakav vodi običan svet. On tvrdi da su mlade devojke iz visokog društva kao kućne biljke. Ne rade ama baš ništa, a onda ih prodaju onom ko najviše ponudi. A na tom balu se predivno pleše i svi nose maske, tako da nam niko neće videti lica i...“

„Naša lica!“, ponovi Šarlot.

Džulija se nagnu bliže. „Ideš sa mnom, Šarlot, podrazumeva se. Kad si ti sa mnom sve je potaman. Mama zna koliko si ti obazriva, pa čak i ako sazna, neće se mnogo ljutiti.“

„Da, hoće“, uzvratila Šarlot, zamišljajući Džulijinu otresitu majku.

„Kako ne vidiš, Šarlot? Mi smo kao ovce, koje će prodati onom ko najviše ponudi. To je strašno!“

„Šta trabunjaš, Džulija?“ upita Šarlot kroz uzdah. „Kakve veze ovce imaju sa iskradanjem na bal pod maskama?“

Eloiza Džejms

Džulija se najednom zbuni. Zvučalo je mnogo smislenije kad joj je Kristofer to objasnio, pognuvši svoje slatko lice ka njenom, pričajući o pokornosti ovčica.

„Znaš već“, neodređeno će Džulija. „U životu treba samo da se udamo i kraj. O, Šarlot!“ procvile ona, odagnavši rogobatne okove etike. „Hajdemo na bal! Biće zabavno, kako ne shvataš? Nema ničeg neprikladnog u plesu pod maskama... u pratnji jednog teologa!“ Svetlost revolta zaikri u Šarlot. Uostalom, zar ju je neko pitao želi li da uđe u visoko društvo? Želi li da se uda? Naravno, ali jedini način da to učini jeste ulazak u društvo. Te misli nisu vodile nikuda.

„Neću ići ako ti nećeš“, obeća Džulija. „Samo ćemo da gledamo.“

Ugao Šarlotinih usana se izvi u smešak i Džulija vrisnu od sreće.

„Ali samo ako mi obećaš da nećeš plesati sa sveštenikom i ostaviti me samu“, uslovi je Šarlot.

„Oh, neću, Šarlot!“ Džulijine oči su sijale. „Moraćemo da se popnemo na tavan i nađemo nešto da obučemo. Kostime. Mislim da gore ima starih ogrtača.“

Šarlot pokuša da ostane pribrana, ali uzalud. Njena razumna, smirena narav kao da je iščezla, ostavljajući za sobom ubrzani puls i zavodljiv ukus uzbuđenja.

Džulija skoči na noge. „Ovo je savršen trenutak za odlazak na tavan. Mama i tata uvek nedeljom pre ručka odlaze u posetu stanoarima.“

I tako se dva devojčurka popeše stepenicama do kraja, iznad sprata za poslugu, sve do ogromnog, akustičnog tavana pod krovnim gredama plemičkog zamka Brentortonovih. Snopovi bledeg sunca probijali su se kroz stare borove daske, osvetljavajući glomazne figure pokrivenog nameštaja i sanduke pune odeće odavno izašle iz mode. Šarlot zastade za časak, posmatrajući kako trunčice prašine igraju u kovitlacu, dok je Džulija živahno koračala prema sanducima. Odmah je našla dva ogromna plašta koja će ih pokriti od glave do pete. Isprva se činilo da nema maski, a onda ih Džulija uz veseli poklič izvuče s dna drugog sanduka.

„Tiše, Džulija!“ Šarloti je srce usplahireno lupalo.

„Ne brini“, umiri je Džulija, dižući pogled sa nespreno složenih plašteva. „Ne može niko da nas čuje, osim možda jednog sluge.“

„A šta ako baš taj sluga začuje buku i dođe da izvidi?“, upita Šarlot.

„Daj, Šarlot, baš si naivna“, nasmeja se Džulija. „Podmitićemo ga, naravno.“

U stvari, te noći, Džulija je podmitila svoju sluškinju da provetri plašteve i u vreme kada ih bude vratila, nedelju dana kasnije, složene i sladunjavo mirisne, njihov noćni izlet je bio neminovan. Kikoćući se, Džulija posvetli Šarlotinu kosu puderom za lice kako bi izgledala staromodno, kao što se nosilo dvadeset godina ranije.

Moć žudnje

Džulija je bila ushićena. „Vidi me! Izgledam kao portret moje majke na spratu! Niko te neće prepoznati, Šarlot“, ohrabivala ju je. „Kad staviš masku, videće se samo napuderisana kosa i delić lica. Misliš li da je ovo pre- više pudera?“

Šarlot se pogleda u ogledalu. Džulija očigledno nije žalila puder.

„Pa, bar ne moramo da brinemo hoće li nas neko pitati za ples“, reče Džulija kroz smeh. „Džentlmeni će verovatno kijati čim nam se približe!“

Kako god, zamišljeno pomisli Šarlot. Otići će, uveriće se kako druga polovina sveta pleše i vratiće se kući. Iskradanje od kuće nije bio problem. Istočno krilo, u kom se nalazila Džulijina soba, imalo je stepenice za poslugu, ali posluga je čvrsto spavala u zapadnom krilu, u vreme kad su se devojčurci iskrali. Bilo je tačno devet.

Sveštenik ih je čekao iza prve krivine. Ugledavši tamnu figuru naslonjenu na vrata od kočije, Šarlot izgubi korak. Preplavi je talas zle slutnje da je bal pod maskama jedna velika greška. Ali Džulija je skakutala pored nje, uzviknuvši: „Kristofere!“, kao da tajni susreti na mračnom drumu za nju nisu bili ništa novo. Šarlot ju je nevoljno pratila, želeći da kaže velečasnom kako su pogrešile i da odvuče Džuliju kući.

Na Šarlotino olakšanje, gospodin Kolbi je bio vrlo uzdržan. Učtivo se naklonio kad ga je Džulija predstavila Šarloti, pomenuvši kako je posetio kapelu u Kalverstilu dok je bio na Oksfordu. Ta primedba je nekako uspela da njihov poduhvat oboji školskim nestašlukom. Šarlot momentalno oseti olakšanje, a Džulija uđe u kočiju pre nego što ona stiže da predloži povratak kući. Šarlot je ubrzo sedela na prašnjavom sedištu unajmljene kočije, trudeći se da ne izgužva prevoje svoga plašta.

A onda gospodin Kolbi iz korpe izvuče flašu šampanjca, toliko razmetljivo da su mu se morale pridružiti. *Da li ljudi zaista piju dok se voze na bal?*, pitala se Šarlot, pijuckajući vino dok je kočija ubrzavala tempo. Džulija je brbljala o plesu, balovima i slugama.

Šarlot se konačno sabra. Gospodin Kolbi ju je verovatno smatrao užasno nevaspitanom jer je sve vreme ćutala. Ona pročisti grlo, ali to nije moglo da omete Džuliju u njenom uobičajenom torokanju, tako da Šarlot nije imala prostora da se izrazi. U stvari, Džulija bi ućutala tek toliko da baci zadivljeni pogled ka svešteniku koji je sedeo preko puta njih, učtivo nakrivljene glave prema njoj.

Ugrabivši priliku, Šarlot zapodenu razgovor na temu koju bi njena majka obično smatrala prikladnom: o njegovom stadu, metaforički, i kako žive siromašni parohijani?

„Ovo je bogat kraj“, pojasni gospodin Kolbi. „Otac gospođice Brentorton je više nego darežljiv. On usrdno pomaže parohiju.“

Eloiza Džejms

„Moja majka kaže...“, poče Džulija i naglo ućuta, prelazeći na drugu temu. Šarlot se još više opusti, osećajući da njihov izlet, ma koliko bio hrabar, nije zavredivao ukor. Jednog dana će možda ovo ispričati svojoj majci i smeјati se s njom.

Kad su stigli u Stjuart Hol, Šarlot je uspela da povrati hladnokrvnost. Zaključila je da je to veličanstveno zdanje od cigala s visokim prozorima koji su osvetljavali vrtove: nimalo drugačije od bilo koje gospodske kuće. Unutra su svi nosili kostime i većina je imala maske, kao što je gospodin Kolbi nagovestio. Bilo je mnogo, mnogo gostiju. Probijajući se sporo kroz masu u hodniku, Šarlot je mogla da vidi balsku dvoranu i zbijene u redove parove plesača.

Vrteli se se po podijumu, uprkos skućenom prostoru između statue Narcisa i otvorenih vrata prema vrtovima. Gospodin Kolbi načas nestade i brzo se vrati s pomalo bljutavom limunadom. Neko vreme su stajali tu i pijuckali.

„Znate šta“, primeti Džulija, „ja mislim da u ovoj limunadi ima alkohola.“

„Ne verujem“, uzvratil gospodin Kolbi. „Ovde samo ne mogu da priušte kvalitetan limun, kao u vašoj kući.“

Šarlot i Džulija se postideše zbog svih kvalitetnih limunova pojedjenih tokom života i revnosno iskapiše svoje razblažene limunade.

Gospodin Kolbi se svečano okrenu prema Džuliji: „Hoćemo li da plešemo?“ Zatim pogleda u Šarlot s poštovanjem. „Bićete bezbedni tu. Džulija i ja se brzo vraćamo. Sviraju menuet, omiljeni ples moje majke, pa bih voleo u čast sećanja na nju...“

Izgledao je tako tužno i setno dok je pričao o svojoj majci (verovatno je nedavno preminula) da Šarlot bez dvoumljenja klimnu glavom, iako je pre polaska naterala Džuliju da se zakune kako neće ni sa kim plesati. Ali Džulija se brzo okrenu i nestade u masi plesača.

Nije obukao mantiju, primeti Šarlot, pomalo glupo.

A opet, ko još misli na svoju pokojnu majku dok se vrti na podijumu za igru.

Najednom joj je bilo neprijatno da sama stoji u balskoj dvorani. Šarlot shvati da žurka zapravo i nije ono što je očekivala da će biti. Vrlo mali broj dama je skinuo svoje maske, a i kostimi su im bili prilično – izazovni. Na primer, jedna je bila obučena kao Marija Antoaneta. Nosila je pastirski štap i visoku punđu, ali je Šarlot smatrala da joj je zato haljina bila previše svetla i preduboko dekoltirana. Zaista, činilo se da će joj dojke svakog časa iskipeti napolje. A tek šta je radila s pastirskim štapom! Šarlot oseti kako joj gore obrazi. Njen pratilac se smeјao i smeјao, ali instinktivno je znala da se niko ne ponaša tako na balovima kojima prisustvuju majke.

Ali opet, ona i Džulija su večeras došle ovde, zar ne? Naravno da atmosfera nije mogla biti ista kao u Londonu. Gospodin Kolbi je rekao da se mlade

Moć žudnje

dame čuvaju kao kućne biljke, podseti sebe Šarlot. Pa, onda se dame i gospoda sigurno ne ponašaju ovako na svom prvom balu.

Šarlot pokuša pogledom da opet nađe Mariju Antoanetu i ugleda je kako se penje uz stepenice; možda joj je pozlilo od silnog đipanja, pa ju je pratilac poveo u žensku odaju.

A onda joj pogled okrznu mladića na stepenicama. Stajao je naslonjen na ogradu, tako da su ga široke suknje Marije Antoanete očešale. Bio je visok, viši od njenog oca, i nosio je tamnozeleni plašt, a ne crni kao većina muškaraca. Izgledao je... izgledao je arogantno, gospodski i vrlo zgodno, čak i s maskom. Imao je široka ramena i kovrdžavu crnu kosu, prošaranu srebrnim vlasima.

Utom mu priđe prelepa devojka obučena kao Kleopatra. Činilo se da ga poznaje, jer se oboje nasmejaše i on joj prstima dodirnu lice. Šarlot instinktivno dotaknu svoj obraz, ne odvajajući pogled od njih. Iz njene pozicije, oči su mu bile crne, a obrve izvijene poput njenih. Ljudi su joj stalno govorili da izgleda kao da na umu ima neko pitanje; njegove obrve su odavale potpuno drugačiji utisak. Činile su da izgleda pomalo đavolski: ne detinje nestašno, poput Džulijinog sveštenika, već pre opasno. Ipak, neka toplina se razli u dnu Šarlotinog stomaka. Prvi put je videla muškaraca kog bi želela da... Šta? *Da poljubi*, stidljivo pomisli. Da, volela bi da ga poljubi, zaključi Šarlot uz nekontrolisani drhtaj. Iako je poljubac, stalno im je ponavljala leđi Siperstajn, dozvoljen samo među zaručnicima, i to tek nakon potpisivanja sporazuma o veridbi.

Tog trenutka se stranac u tamnozelenom plaštu elegantno okrenu i povede nasmejanu Kleopatru niz stepenice na podijum za igru. Šarlot pokuša da ih prati pogledom, izdižući se čak i na prste, ali u balskoj dvorani je vladala velika gužva. On je bio viši od većine muškaraca, tako da je povremeno hvatala odblesak njegovih srebrno-crnih kovrdža. Srce joj je divlje udaralo.

„Za ime boga!“, reče ona glasno, sa smeškom na licu. Ponašala se kao Džulija, podlegavši čarima prvog zgodnog muškarca u svojoj blizini. Verovatno je bio lakej. Uostalom, gde je *sad* Džulija? Orkestar je odsvirao bar dve ili tri melodije otkad je otišla da pleše; Šarlot nije brojala. Osećala je kako bes u njoj raste. Kako je uopšte mogla da je ostavi samu u balskoj dvorani punoj ljudi, koji su se ponašali zaista više nego neprikladno? Dok ih je posmatrala, debeljko u pohabanom ogrtaču zgrabi svoju partnerku za golo rame i strasno je poljubi u usta, nesvestan gnevnih povika ostalih plesača koji se sudariše zbog njih.

Šarlot okrenu glavu i zagleda se u ugao iza statue. Zidovi dvorane su bili pokriveni besprizorno plavim tapetama sa zlatnim tačkicama. Ona ispi ostatak limunade.

Eloiza Džejms

A onda je neko odgurnu i ona se zaljulja. Možda bi povratila ravnotežu da joj se nije vrtelo u glavi. Sledećeg trenutka, svom težinom pade napred. Osoba koja ju je gurnula, preturi se preko nje.

„Joj!“, vrisnu Šarlot. Maska joj se iskrivi a puder s kose prosu na uglačani pod.

Ali već narednog trena dve snažne ruke je digoš e na noge, otresajući puder s njenog plašta.

Šarlot podiže pogled. Bio je to muškarac sa stepenica. Ona se tupo zagleda u njega. I baš u tom trenu on završi sa otresanjem njenog plašta, pogledi im se sretoše i ona se skameni.

„Hvala vam“, promrmlja Šarlot, osmehnuvši se nesigurno.

Mladić se nije pomerao. Šarlot odlepi pogled od njegovih očiju. Bile su tako prodorne: crne i duboke kao opsidijan, pomisli ona i skoro se zakikota. Zar bi lakej nosio plašt od debele, zelene svile? Ona ukrade još jedan pogled. Bio je mlađi nego što je mislila. I lepši. Njegove oči su piljile u nju. Tačnije, u njene usne. Guste obrve su mu bile blago izvijene. Šarlot se nervozno ugrize za usnu, zatečena njegovim drskim pogledom.

A onda, bez ijedne reči, taj zgodni stranac rukom obujmi njen struk i privi je uza sebe.

„Šta to...“, prošaputa Šarlot, ali on povi glavu i njegove snažne, tople usne poklopiše njene. Nije izustila ni reč, čak ni onda kada joj je jezikom otvorio usta i počeo da istražuje njihovu unutrašnjost. I svakako ne kad se ona – ona! – nagnula prema njemu u prečutnom zahtevu da ne prekida poljubac.

Crnooki stranac je uvuče u polumrak iza Narcisove statue, skrivajući ih od pogleda. Zatim brzo skinu masku s njenog lica. Šarlot ga pogleda. Ni on više nije imao masku. Svetlost je bila prigušena, naglašavajući oštre crte njegovog lica. Zurio je u nju, užarenog pogleda kao da bi je najradije pojeo, pomisli Šarlot i nervozno obliza usne. Njegov pogled se još više smrači.

Šarlot još uvek nije znala šta da kaže. U stvari, u glavi nije imala nijednu misao koju bi izrekla. Jednostavno je čekala. Njegove velike šake su milovale njena leđa, obujmivši joj obl u zadnjicu kroz plašt i haljinu. Iako je odlično znala šta on to radi, ona mu opet ponudi usne.

Kad se njegova usta odvojiše od njenih, Šarlot na svom uhu oseti njegov vrel i dah i instinktivno zadrhta. Jezik mu prelete preko njenog uha, a dubokim muškim glasom promrmlja: „Vrlo lepo uvce“, i njegove usne opet zaposednuše njene. Lepi stranac konačno ukrade njen jezik i usisa ga u svoja usta.

Njegove velike šake su joj neprekidno milovale leđa i zadnjicu, uklopivši njeno telo uz svoje čvrsto, mišićavo. Šarlot oseti kako joj se noge tope, kao da su od želatina.

Moć žudnje

Kroz glavu joj prolete kako bi trebalo da mu se odupre, ali nije mogla. Njeno telo kao da više nije bilo njeno. Možda bi nešto i rekla, kad on jednom rukom objumi njena ramena, a drugu joj provuče ispod kolena i gipko je podiže u naručje, pa je ponese u vrt. Šarlot ne bi u stanju ni da progovori, već samo nasloni glavu na njegove grudi, slušajući kako mu srce lupa pod njenim obrazom.

Gledao je u nju, tim kao ugalj crnim očima, oivičenim gustim trepavicama. Šarlot trepnu, osetivši nagon da mu lizne trepavice.

Sumanutost ove ideje skoro je vrati u stvarnost, ali je on tada opet poljubi i ona začu sopstveni uzdah zadovoljstva. Prelepi stranac je spusti na zemlju. Ona oseti miris cveća i sveže trave, dok se toplo muško telo nadvijalo nad nju. Prsti joj uroniše u njegove kovrdže, dok je on trljao svoju krutu muškost o njenu vlažnu mekotu.

On odgurnu njen plašt u stranu, ali Šarlotine oči su bile čvrsto sklopljene, jer je bila izgubljena u trenutku neobjašnjivog zadovoljstva. Kad je pognuo glavu i poljupcima joj obasuo grudi, Šarlot – ne mareći za balsku dvoranu s druge strane živice – ispusti uzdah koji je više ličio na krik.

Njegove usne su joj pržile kožu, naročito među dojčkama, dok je ona uzdisala i uvijala se u njegovom naručju, izdižući kukove s meke trave. On je mrmljao nešto nerazumljivo, ne prestajući da je ljubi svud po telu. Šarlot se napregnu da ga čuje, ali samo nakratko; njegove usne krenuše nagore, kao da prate nemušte poruke, učeći je jeziku koji nije poznavala. Sve dotad.

Šarlot je gorela i eksplodirala istovremeno. Kad mu se lice nadvi nad njeno, mogla je samo da dodirne jezikom *njegove* usne i uroni mu prste u kosu. S prigušenim stenjanjem, on učini nešto s njenom odećom, nije znala šta, ali sledećeg trena njegove ruke su bile na njenim dojčkama. Tada on reče: „Hoćete li...“; dubokim, baršunastim glasom od kog je podiđoše žmarci. Šarlot drhtavo prošaputa: „Molim vas“, i opet mu pokloni svoje usne.

Ljubeći je, on joj kolenom razdvoji noge. Šarlot je padala sve dublje i dublje u ekstatični vrtlog. Njeno telo se palilo od same blizine njegovog. A onda, u deliću sekunde, preplavi je bol i ona vrisnu.

„Dođavola!“; prosikta on, odmičući se. Šarlot se zgrči, najednom otrežnjena hladnoćom.

Aleks Makdonah Fouks, budući vojvoda od Šefilda i Daunsa, zaprepasčeno pogleda u devojkicu pod sobom. Bila je devica, za ime boga. Zurila je u njega, bleđa kao kreč, sa usnama otečenim od njegovih poljubaca. Predivne usne, pomisli on; tamnocrvene i slatke kao med... Bez razmišljanja, on pognu glavu i uroni u mekotu njenih usana.

Eloiza Džejms

Bila je neverovatno lepa, ta sluškinja; tako požudna za jednu devicu. Aleks se nije sećao da ga je ikada obuzeo ovako silovit nagon. On sporo kliznu rukom niz njenu divnu, glatku butinu, mameći njen drhtaj.

Obujmivši njeno srcasto lice svojim krupnim rukama, Aleks joj obasu kapke poljupcima. I dalje nije govorila ništa, zaječavši mazno kad njegov jezik pređe preko njenih kapaka. Bio je to očaravajući zvuk, iako je Aleks znao da mora bežati odatle, suočen s neprijatnom činjenicom da je razdevičio jedno žensko čeljade. Umesto toga, on okrznu usnama njene, izazovno i zahtevno.

Ruka mu kliznu nazad uz butinu i dalje ka unutra, opipavajući svilenkastu glatkoću njenih čarapa, podvezicu iznad kolena i toplu, vlažnu udolinu njenog međunožja. On je pokri celim dlanom a njeno telo se ponovo izvi, žudeći za nečim što nikada pre nije osetilo. Dahćući, Šarlot je slepo zurila u tamno lišće iznad sebe. Bezumlje splasnu i ona zaječa, isprekidanog daha, razdvojivši usne. Bol od malopre već je zaboravila.

Aleks je pomalo zbunjeno gledao u nju. Imala je savršen, aristokratski nos i tanke, izvijene obrve... Ona okrenu glavu i pogleda ga iskričavim očima, napućenih usana. Preplavljen željom, Aleks zadrhta celim telom. Vadeći prste iz nje, on joj kolenom razdvoji noge.

Ali u tom času – pre nego što ju je opet zaposeo, bila ona devica ili ne – Šarlot pruži otpor, ponukana nagonom za samoodržanje, povrativši svoju hladnu rezervisanost.

Aleks je odmah pusti, otkotrljavši se na bok. Ona je zanemarila neprijatni gubitak njegove topline i težine na sebi. Šokiralo ju je ono što se dogodilo, srce joj je udaralo kao da trči. Trudeći se da ga ne gleda, Šarlot ustade i skoro se zatetura od bola među nogama.

Uprkos tome, nije izdržala da ga ne pogleda. Bio je mlađi nego što je mislila, možda samo nekoliko godina stariji od njenog brata Horasa, a Horas je imao dvadeset pet. I bio je predivan: koža mu je izgledala preplanulo u odnosu na belu košulju, zasenjenu lišćem. Šarlot spusti pogled. On učtivo skrenu svoj, puštajući je da se upristoji, namesti plašt i vrati masku na lice.

Jedino o čemu je mogla da misli, osim želje da mu se opet baci u naručje, bio je povratak kući. Stoga, kratko dodirnu njegovu ruku i s urođenom ljupkošću reče: „Hvala vam. Zbogom.“

Nije razmišljala o tome koliko je neobično zahvaliti se za to što ju je tako uzeo – nešto najgore što je moglo da snađe mladu ženu.

Začuvši njen glas, Aleks se trgnu, ali ne okrećući se Šarlot je već odlazila, uvlačeći se kroz visoki prozor u prepunu balsku dvoranu. Mlađić opsova i pohita za njom. Međutim, nije mogao da je prepozna u moru žute svile,